

saaledes som det nu lyder fra Udvalgets Flertal angaar Ublaas til Private eller Kommuner, der ere stiftede inden 11te Juni Termin 1887 og gjensidig uopsigelige. Man har ikke foreslaaet en Rentenedsættelse, men man har foreslaaet, at der skulde indtræde en gjensidig Opsigelighe, saaledes at vedkommende Private eller Kommuner kunne se sig i Stand til at profitere af Pengemarkedets nuværende Tilstand, opsigte deres Laan og stifte nye til 4 pCt. i Anstalten eller andre Steder, hvis de kunde faae saadanne, hvad der formentlig ikke vil volde dem Vanstæligheder. Det vil fremgaa af Forslaget, saaledes som det her foreligger, at man særlig har motiveret det ved den stedfundne Konvertering. Den høitærede Finansminister motiverede jo Konverteringsloven, ganske særlig med Hensyn paa Ublaas mod Pant i faste Eiendomme, og Ublaas til Kommuner kunne jo have Krav paa ganske den samme Hensyntagen. Jeg antager ogsaa, at den ærede Finansminister ikke har Noget imod, at man udstrækker Motiveringen til disse. Han udtalte saavel ved Forelæggelsen som ved første Behandling af Konverteringsloven, at et meget væsentligt Hensyn med den var at bringe Renten ned for Ublaas i faste Eiendomme. Dette Hensyn vil imidlertid ikke kunne naaes, naar der stiftes Laan, der ere gjensidig uopsigelige, og det har da forekommet Udvalgets Flertal rimeligt og billigt, at en Statsanstalt som Livsfor sikringsanstalten gaar ud fra samme Forudsætninger, som samtlige Statsmyndigheder accepterede den Gang, da Konverteringsloven blev given, nemlig Uop sigeligheden af at bringe Renten for Ublaas i faste Eiendomme og til Kommuner ned. Disse sidste ere imidlertid affaarne derfra, ved at Laanene i Reglen ere stiftede som gjensidig uopsigelige. Anstalten maa da, hvis denne Bestemmelse bliver vedtaget, optræde paa lignende Maade, som det er mig bekendt, at private Laangivere ere optraadte, ved ikke at benytte sig af den formelle og juridiske Ret, som Uop sigeligheden naturligvis giver den til ikke at lade Laantagerne profitere af Nedgangen i Rentefoden i det Hele taget, saa at den altsaa opgiver sin formelle Ret og lader Laantagerne staa frit med Hensyn til at arrangere sig om nye Laan til en lavere Rente. Den Datum, der er nævnt, nemlig den 11te Juni 1887, knytter sig jo bestemt til denne Motivering. Meningen har været, at de Laan, der ere stiftede indtil denne Tid, formentlig kunde være stiftede, uden at man endnu havde fuld Klarhed over de Virkninger, som Konverteringen vilde medføre, medens man derimod har

ment, at de, der have stiftet Laan efter den Tid, maa tage Skade for Hjemgjæld, hvis de have bundet sig til en højere Rente end $4\frac{1}{2}$ pCt, idet det efter den Tid maatte staa enhver indsigtsfuld Mand klart, at Rentefoden var i Nedgang. Grændsen for den Tid, i hvilken Opsigelse kan finde Sted, er, som det vil ses, foreslaaet fastsat til 11te Juni 1890, idet det jo er klart, at der vil indtræde en altfor stor Usikkerhed, hvis Bestemmelsen skulde gjælde i ubegrændset Tid. Man giver dem en Frist til at tage Standpunkt i denne Sag, og naar denne Frist er udløben, forbliver naturligvis Alt i ganske samme Stand med Hensyn til den gjensidige Uop sigelighed som tidligere. Jeg skal begrænse mine Bemærkninger hertil og skal iøvrigt afvente, hvad der maatte fremkomme fra anden Side

Scharling: Mindretallet har tiltraadt det af Finansministeren opstillede Vædringsforslag til §§ 15 og 17 om Størrelsen af Honorarerne for Kommissionens Medlemmer, netop fordi vi aldeles ikke kunne danne os nogen Forestilling om, hvormeget eller hvorlidt der vil blive at udrette for denne Kommission, og fordi det for os staaar som en meget nær Mulighed, at der vil blive saa meget at gjøre, at de Overretssassessorer, der modtage Hvervet som Medlemmer af Kommissionen, kunne blive nødsagede til at lade Andre konstituere i deres Sted i Overretten, og med denne Eventualitet for Die vil det næppe kunne siges, at de Honorarer, som foreslaas af den ærede Finansminister, ere for store. Iøvrigt erkjender jeg som sagt, at det i Dieblikket er meget vanskeligt med nogenlunde Sikkerhed at sige, hvad der, naar Tiden kommer, vil findes at være passende Honorarer for det Arbejde, der skal udføres. Mindretallet har ikke kunnet slutte sig til det af Flertallet fremsatte Vædringsforslag til § 19. I al Almindelighed skal jeg for mit Vedkommende sige — om de andre Medlemmer af Mindretallet ganske dele denne Anskuelse, ved jeg ikke med Sikkerhed —, at det forekommer mig, at der slet ikke er Grund til i og for sig at vise det Hensyn til Debitorernes Interesser, som der her foreslaas taget. For mig stiller det sig saaledes, at man staaar overfor to modsridende Interesser: paa den ene Side Livsfor sikringsanstaltens Interesser, som have Interesse i, at Anstaltens Midler give saa stor en Indtægt som muligt, for at Præmierne kunne blive saa lave som muligt, og paa den anden Side Debitorerne, som have Interesse i at svare saa lille en Rente som muligt. Men da det forholder